

Naslov originala:
Jeff Zentner
THE SERPENT KING

Copyright © 2016 by Jeff Zentner
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2018

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Miroslav Bašić Palković

LEKTURA I KOREKTURA:
Maja Banjac Kesić

DIZAJN KORICE:
Predrag Marković

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

DŽEF ZENTNER

KRAL ZMIJA

*Za Tenesija Luka Zentnera,
mog divnog dečaka,
moje srce.*

Bilo je stvari od kojih je Dilard Vejn Erli Mlađi strepeo više od početka školske godine u forestvilskoj srednjoj školi. Nije ih bilo mnogo, ali ih je bilo. Razmišljanje o budućnosti bilo je jedna on njih. Dilu tako nešto nikako nije prijalo. Nije voleo ni da razgovara s majkom o religiji jer se zbog toga nikada nije osećao ni srećno ni spaseno. Prezirao je i ono prepoznavanje koje bi ljudima obično blesnulo na licu kad bi čuli kako se zove. To je retko kada vodilo do razgovora koji bi mu prijao.

A posebno nije voleo da posećuje oca, velečasnog Dilarda Erlija Starijeg, u zatvoru Riverbend! Iako tog dana nije pošao u Nešvil da poseti oca, ipak ga je mučio neki potmuli osećaj strepnje, mada nije znao zbog čega. Možda zato što je škola počinjala narednog dana, ali osećao se nekako drugačije nego prethodnih godina.

A bilo bi mu i gore da se nije radovao susretu s Lidijom. Čak su i najgori dani provedeni s njom bili bolji od najboljih dana provedenih bez nje.

Prestao je da cima žice na gitari i nagnuo se da zapiše nešto u jeftinu svesku koja je bila na podu ispred njega. U prozoru je zujao dotrajali klima-uređaj gubeći bitku sa sparinom u dnevnoj sobi.

I pored brujanja klima-uređaja, pažnju mu je privuklo lupkanje ose po prozoru. Ustao je s poderanog kauča i prišao prozoru. Počeo je da ga drmusa sve dok se prozor nije otvorio, uz škripu.

Rukom je poterao osu prema otvoru. „Bolje ti je napojlju”, šapnuo je. „Ova kuća nije mesto za umiranje. Hajde, briši.”

Osa se spustila na prozorsku dasku, osvrnula se još jednom prema kući i odletela. Dil je zatvorio prozor, ali je morao skoro da nalegne na njega celim telom da bi ga skroz spustio.

Potom je u sobu ušla i majka, u uniformi motelske sobarice. Delovala je umorno. Tako je i inače delovala, zbog čega je izgledala mnogo starije od svojih trideset i pet godina. „Što otvaraš prozor dok klima radi? Nije struja besplatna.”

Dil se okrenuo ka njoj: „Zbog ose.”

„Što si se obukao kao da izlaziš? Ideš li negde?”

„U Nešvil.” *Molim te, ne pitaj me ono što znam da ćeš pitati.*

„Da posetiš oca?” u glasu joj se začuše i nada i optužba.

„Ne.” Dil je skrenuo pogled.

Majka je prišla i pogledala ga u oči. „Zašto ne?”

Dil je ponovo skrenuo pogled. „Eto tako. Ne idemo zbog toga.”

„Ko to?”

„Ja. Lidija. Travis. Kao i obično.”

Uzdahnula je. „Pa što onda idete?”

„Treba mi odeća za školu.”

„Ništa ne fali tvojoj odeći.”

„Fali. Mala mi je.” Podigao je mršave ruke, a ispod majice provirio je zategnuti stomak.

„Od kojih to para?” Iako joj je čelo bilo zborano više nego kod većine žena njenih godina, sad se još više nabralo.

„Ma od napojnica, pomagao sam ljudima da odnesu kese s namirnicama do kola.”

„Znači, besplatan izlet u Nešvil. Trebalo bi da posetiš oca.”

Bolje poseti oca da ne bi nagrabusio, misliš. Dil je pogledao majku, stegnuvši vilicu: „Ne želim. Mrzim da idem tamo.”

Prekrstila je ruke. „Pa ni nema šta da ti bude zabavno tamo. Zato i jeste zatvor. Misliš da on tamo uživa?”

Sigurno više nego ja. Dil je samo slegnuo ramenima i ponovo se zagledao kroz prozor. „Čisto sumnjam.”

„Ne tražim mnogo, Dilarde. Time bi usrećio i mene, a i njega.”

Dil je uzdahnuo, ali ništa nije rekao. *Tražiš ti mnogo, iako nikada direktno.*

„Duguješ mu. Jedino ti imaš dovoljno slobodnog vremena.”

Popeće mu se na glavu. Ako ga ne poseti, ona će se potruditi da mu bude mnogo gore nego ako popusti. Ona strepnja u stomaku stegnula ga je još jače. „Dobro, možda i hoću. Ako budemo imali vremena.”

Taman kad se majka spremala da izvuče mnogo čvršće obećanje iz njega, tojota prijus oblepljena nalepnicama zabrujala je na prilazu i zaustavila se pred kućom uz škripu i trubljenje. *Hvala ti, Bože.*

„Moram da idem”, rekao je Dil. „Želim ti lep dan na poslu.” Zagrlio je majku.

„Dilarde...”

Ali on je izleteo kroz vrata pre nego što je stigla da završi. Osetio je pritisak čim je kročio napolje u žarko letnje jutro pa je rukama zaklonio oči od sunca. Visoka vlaga u vazduhu zapahnula ga je, iako je bilo devet i dvadeset, kao da mu je neko obmotao vruć, mokar peškir oko lica. Bacio je pogled ka oguljenim belim zidovima baptističke crkve Kalvarija nešto dalje u ulici. Po navici je zaškiljio da pročita natpis. **BEZ ISUSA NEMA MIRA. SPOZNAJ ISUSA, SPOZNAJ MIR.**

A šta ako spoznaš Isusa, ali ipak nemaš mira? Znači li to da je natpis pogrešan, ili prosto nisi spoznao Isusa toliko koliko misliš da jesi? Dil nije bio vaspitan tako da bilo koji od ta dva ishoda smatra nešto posebno poželjnim.

Otvorio je vrata i uskočio u auto. Pore mu se odmah skupiše na ledenom vazduhu rashlađenih kola.

„Ćao, Lidiya.”

Zgrabila je raskupusani primerak *Tajne istorije* sa suvo-
začkog sedišta da Dil ne bi seo na njega i bacila ga pozadi.
„Žao mi je što kasnim.”

„Nije ti uopšte žao.”

„Naravno da nije. Ali moram malo da se pretvaram.
Društvene norme i pravila i šta ti ja znam.”

Čovek je mogao da podesi sat po Lidijinom kašnjenju
od dvadeset minuta. A nije bilo svrhe prevariti je tako što
bi joj rekao da dođe dvadeset minuta ranije. Tad bi zaka-
snila četrdeset minuta. Kao da je imala neko tajno čulo.

Lidija se nagnula i zagrlila Dila. „Već si se preznojio, a
tek je jutro. Što ste vi momci fuj.”

Crni okvir njenih naočara zaškripao mu je uz jagodicu.
Razbarušena kosa zagasitoplave boje, kao tmurno novem-
barsko nebo prošarano oblacima, mirisala je na med, smo-
kve i indijsku travu. Duboko je udahnuo. Zavrtelo mu se u
glavi, ali na neki prijatan način. Za odlazak u Nešvil obukla
je kariranu crveno-belu staromodnu bluzu bez rukava,
crni teksas šorts sa visokim strukom i starinske kaubojske
čizme. Voleo je kako se oblačila – sve njene cake i fore, a
bilo ih je podosta.

Zakopčao je pojas trenutak pre nego što se zalepio na
sedište jer je naglo nagazila gas. „Izvinjavam se. Nemaju
svi klimu zbog koje usred avgusta misliš da je decembar.”
Nekad mu se dešavalo da danima ne oseti vazduh hladan
kao u Lidijinim kolima, sem kad bi otvorio frižider.

Ispružila je ruku da smanji hlađenje za koji stepen.
„Mislim da moja kola treba da se bore protiv globalnog
zagrevanja na sve moguće načine.”

Dil je preusmerio jedan od ventilatora ka licu. „Jesi li
ikada pomislila koliko je čudno što Zemlja jurca kroz crni
vakum svemira, gde je hiljadu ispod nule, dok se mi ovde
dole preznojavamo?”

„Da znaš da baš često pomislim koliko je čudno što
Zemlja jurca kroz crni vakum svemira, dok ti ovde dole
izigravaš totalnog ludaka.”

„I, gde ćemo kad stignemo u Nešvil? Tržni centar *Opri Mils*?“

Lidija ga je iskosa pogledala. Pružila mu je ruku, i dalje gledajući ispred sebe. „Izvinjavam se, mislila sam da smo najbolji drugovi još od prvog srednje, ali očito se još nismo upoznali. Lidija Blankenšip. Vi ste?“

Dil je iskoristio priliku da je uhvati za ruku. „Dilard Erli. Možda ste čuli za mog oca, koji ima isto ime.“

Čitav gradić Forestvil u Tenesiju sablaznio se kad je velečasni Erli iz crkve Blaženih Apostola Isusovih završio u kaznenoj ustanovi, i to ne iz razloga koje bi iko očekivao. Svi su pretpostavljali da će ga jednoga dana dvadeset i sedam zvečarki i bakroglavki, koje su njegovi vernici držali u rukama tokom nedeljnih bogoslužjenja, uvaliti u nevolju. Niko nije znao koji tačno zakon time krše, ali im se to svakako činilo nezakonito. Služba za zaštitu divljih životinja Tenesija zaista jeste preuzela zmije nakon njegovog hapšenja. Neki su verovatno mislili da je narušio zakon navođenjem članova svoje parohije da piju razvodnjenu kiselinu iz akumulatora i strihnin, još jedan oblik poštovanja Boga koji je voleo da upražnjava. Ali ne, on je završio u zatvoru *Riverbend* zbog jednog sasvim drugog otrova: posedovanja više od stotinu slika koje su prikazivale maletnike usred polnog čina.

Nakrivivši glavu, Lidija je zaškiljila u njega. „Dilard Erli, rekoste? Nekako mi zvuči poznato. Nego, šta ono htedoh reći... Da, vozićemo se sat i po vremena do Nešvila da bismo posetili tržni centar *Opri Mils* i kupili ti isto ono smeće proizvedeno u nekoj robovlasničkoj fabrici koje će Tajson Rid, Logan Voker, Hanter Henri, njihove nesnosne devojke i celo njihovo grozomorno društvo takođe nositi prvog dana završne godine srednje škole.“

„Eto, ja ti postavim prosto pitanje, a...“

Podigla je prst. „Glupo pitanje.“

„Glupo pitanje.“

„Molim lepo.“

Dilov pogled odlutao je do Lidijinih ruku na volanu. Bile su tanane, sa dugim, prefinjenim prstima, jarkocrvenim noktima i gomilom prstenja. Iako je sva bila prefinjena, prsti su joj posebno elegantni i prefinjeni. Obožavao je da je gleda dok vozi. I kuca. I radi sve ostalo što se radi rukama.

„Jesi li zvala Tralisa da mu javiš da kasnimo?”

„Jesam li tebe zvala da ti javim da kasnim?” Naglo je skrenula, a gume su zaškripale.

„Nisi.”

„Misliš li da će se iznenaditi što kasnim?”

„Jok.”

Avgustovski vazduh bio je sparna izmaglica. Već su se mogle čuti one bube, kako li se zovu... One čije ravnomerno, zvonko zujanje ispuni jutarnju omorinu najavljujući još topliji dan. Nisu žegavci, mislio se. Zujibube. Slobodno su mogli i tako da ih nazovu.

„I, čime danas raspolažem?” upitala je Lidija. Dil je blede pogledao. Podigavši šaku, protrljala je prste. „Probudi se, druškane.”

„Aaa. Pedeset dolara. Hoćeš li se snaći nekako s tim?”

Ona frknu na to. „Naravno da ću se snaći.”

„Dobro, ali da me nisi obukla kao nekog čudaka.”

Lidija mu je opet ispružila ruku, ovoga puta žustrije, kao da hoće da prelomi dasku karate potezom. „Ali, zaista, da li se mi uopšte poznajemo? Kako ono rekoste da se zovete?”

Dil opet prihvati njenu ruku. Iskoristio bi bilo kakvu priliku. „Vidim, danas si posebno raspoložena.”

„Raspoložena sam za malo poverenja. Bar malo. Ne moraš baš da me razmaziš.”

„Ma gde bih ja!”

„U poslednje dve godine kupovanja odeće za školu, da li sam te ikada sredila da izgledaš smešno?”

„Nisi. Mislim, izribaju me i ovako, ali sam siguran da bi se to dešavalo šta god da nosim.”

„Bi. Zato što idemo u školu s ljudima koji ne bi prepoznali dobar stil ni da ih ugrize za guzicu. Osmislila sam

poseban izgled za tebe, zasnovan na rustičnoj američkoj modi. Kaubojske košulje s bisernim drikerima. Farmerke. One čuvenog klasičnog, muškog kroja. Dok svi ostali iz Srednje škole Forestvil očajnički pokušavaju da izgledaju kao da ne žive u Forestvilu, mi ćemo oberučke prihvatiti činjenicu da si sa seljačkog juga, pa ćemo nadograditi taj stil u fazonu Taunsa van Zanta* iz sedamdesetih i Rajana Adamsa** iz doba dok je još bio u Viskitaunu.”

„Vidim da si sve isplanirala.” Prijala mu je i sama pomisao da Lidija razmišlja o njemu. Pa makar i kao o svojoj ličnoj lutki za oblačenje.

„Od mene ništa manje ne možeš očekivati.”

Udahnuo je miris njenih kola. Osveživač vazduha za kola sa aromom vanile pomešan s mirisom pomfrita, losiona za telo od jasmína, narandže i đumbira i ugrejane šminke. Još malo pa stižu do Travisove kuće. Živeo je blizu Dila. Zastali su na raskrsnici da Lidija slika jedan selfi mobilnim telefonom, koji je zatim pružila Dilu.

„Slikaj me s te strane.”

„Jesi li sigurna? Tvoji obožavatelji će još pomisliti da imaš prijatelje.”

„Evo, sve plaćem od smeha. Samo ti uradi šta sam ti rekla, a ja ću da mislim na ostalo.”

Nekoliko ulica kasnije zaustavili su se ispred kuće Bohononovih. Bila je bela i oronula, sa zardalim limenim krovom i drvima naređanim na ulaznom tremu. Travisov otac preznojavao se na prilaznom puteljku posutom šljunkom, zamenjujući svećice u kamionetu na kojem je sa strane bio ispisan naziv porodične firme, *Drvara Bohonon*. Mrko je pogledao Dila i Lidiju, a zatim prislonio šake na usta i viknuo: „Travise, stiglo ti je društvo”, pa Lidija nije morala da se muči oko trubljenja.

* Američki tekstopisac i pevač kantri pesama. (Prim. prev.)

** Američki pevač i kompozitor, nekadašnji član grupe Viskitaun koja je svirala alternativnu kantri muziku. (Prim. prev.)

„Biće da nam je i tatica Bohennon danas posebno raspoložen”, rekla je Lidija.

„Sudeći po Travisu, tatica Bohennon je većito tako raspoložen. Tako ti je to kad si megadrkadžija, čemu, inače, nema leka.”

Koji tren kasnije i Travis je doskakutao napolje. Ili, bolje reći, dobazao, ili šta već medvedi rade. Sa svih svojih stotinu devedeset sedam centimetara visine i stotinu petnaest kila težine. Čupava, kovrdžava riđa kosa i retka tinejdžerska bradica bile su mu mokre od tuširanja. Nosio je svoje prepoznatljive crne, radničke cokule, crne *ranglerke** i preveliku crnu košulju zakopčanu do grla. Oko vrata je imao lančić s otrcanim zmajem od kalaja koji drži ljubičastu kristalnu kuglu, suvenir s nekog istorijskog vašara**. Uvek ga je nosio. U ruci je imao i raskupusanu knjigu u mekom povezu iz serijala *Krvolom*, bez koje je takođe retko viđan.

Negde na pola puta do kola zaustavio se, podigao prst, naglo se okrenuo i otrčao nazad u kuću, zamalo se spotaknuvši. Lidija se sagnula nad volanom, posmatrajući ga.

„O, ne! Štap”, prošaputala je. „Zaboravio je štap.”

Dil se lupio po čelu i uzdahnuo: „O, da. Štap.”

„Štap od stoletne hrastovine”, reče Lidija grandioznim, srednjovekovnim glasom.

„Čudesni štap kraljeva, velikaša, čarobnjaka i... vile-njaka i ko zna koga sve ne.”

Travis se vratio, držeći štap ukrašen nespretno izrezbarenim simbolima i licima. Otac ga je neprijatno pogledao, odmahnuo glavom, a zatim se vratio poslu. Travis je otvorio vrata kola.

„Ćao, društvo.”

„Štap? Ti to ozbiljno?” reče Lidija.

* Kaubojske farmerke. (Prim. prev.)

** Vašari u duhu minulih vremena na koje ljudi odlaze obučeni u istorijske kostime da uživaju u zabavi, muzici i hrani iz određenih istorijskih epoha, najčešće srednjovekovnih. (Prim. prev.)

„Uvek ga nosim na putovanja. A i šta ako nam zatreba da se zaštitimo? Nešvil je opasan grad.”

„Aha”, reče Lidija, „ali nije opasan zbog razbojnika koji vitlaju štapovima. Sad se nose pištolji. A pištolji uvek izađu kao pobednici iz svakog okršaja sa štapovima.”

„Čisto sumnjam da ćemo u Nešvilu upasti u tuču štapovima”, rekao je Dil.

„Meni se baš sviđa. Osećam se bolje kad je uz mene.”

Kolutajući očima, Lidija je uhvatila menjač. „Budibog s tobom. No, dobro, momci, hoćemo li? Ovo je poslednji put da zajedno idemo u kupovinu odeće za školu, hvala bogu.”

Čim je to izgovorila, Dil je shvatio da ga ona strepnja u stomaku neće uskoro napustiti. Možda neće nikada. Poslednje blamiranje? Sumnjao je da bi iz toga uspeo da izvuče makar neku dobru pesmu.

2

Lidija

Krovovi Nešvila pojavili su se u daljini. Lidija je volela Nešvil. Vanderbilt joj je bio na spisku željenih fakulteta. Ne na nekom visokom mestu, ali ipak tu negde. Oraspoložila ju je pomisao na fakultete i odlazak u veliki grad. Bila je, sve u svemu, mnogo veselija nego što je ikada ranije bila uoči početka bilo koje školske godine u svom životu. Mogla je samo da pretpostavlja kako će se tek osećati dan uoči naredne nastavne godine – na prvoj godini fakulteta.

Dil se zagledao kroz prozor kad su ušli u predgrađe Nešvila. Lidija mu je dala foto-aparat, dodelivši mu ulogu fotografa čitave ekspedicije, ali je on zaboravio na slikanje. Po običaju, odlutao je nekuda u mislima, obuzet melanholijom. Danas je izgledao nekako drugačije. Lidija je znala da su za njega posete Nešvilu imale gorak ukus zbog oca, pa se trudila da svaki put odabere neku drugačiju putanju, različitu od one kojom je išao do zatvora. Provela je dosta vremena na Guglovim mapama praveći plan, ali bez većeg uspeha. Bilo je samo nekoliko puteva od Forestvila do Nešvila.

Možda je Dil posmatrao kuće pored kojih su prolazili. Ispostavilo se da kuće koje su bile skućene i oronule kao njegova nije bilo čak ni u delovima Nešvila sa skućenim i oronulim kućama, bar duž puta kojim su oni išli. Možda je razmišljao o muzici koja je tekla gradskim žilama. A možda mu je mozak zaokupilo nešto sasvim treće. Što je kod njega uvek bilo moguće.

„Hej”, rekla mu je nežno.

Okrenuo se, prenuvši se. „Hej šta?”

„Ništa. Samo hej. Nešto si se ućutao.”

„Nemam danas šta da kažem. Razmišljam.”

Prešli su u Istočni Nešvil preko reke, prošli pored kafića i restorana, i zaustavili se ispred neke kuće renovirane u američkom stilu s početka dvadesetog veka. Na rukom ispisanom znaku ispred kuće pisalo je MANSARDA. Lidija se parkirala. Travis je posegnuo za štapom.

Podigla je prst da ga upozori: „Da ti nije palo na pamet.”

Ušli su, ali tek pošto je naterala Dila da je slika pored znaka, a potom i oslonjenu o ogradu prostrane verande.

Radnja je mirisala na staru kožu, vunu i teksas. Klima-uređaj je zujao, izbacujući hladan, vlažni vazduh. Kroz skrivene zvučnike čuo se Flitvud Mek. Drvene daske zaškipale su pod njihovim nogama. Iza staklene tezge s policama punim nakita ručne izrade sedela je lepuškasta plavuša boemskog izgleda od dvadesetak godina, pomno zureći u ekran laptopa. Podigla je glavu kad su prišli.

„Što mi se sviđa tvoj stajling! Mislim, baš si riba”, rekla je Lidiji.

Lidija joj se naklonila. „Oh, pa baš vam hvala, gospođice prodavačice. I vi ste prava riba.”

Lidija je pogledala Dila kao da mu govori: *Baš da vidim da te ovako dočekaju u šugavom Opri Milsu.*

„Tražite danas nešto konkretno?”

Lidija je gurnula Dila ispred sebe, zgrabivši ga za ruku.

„Odeću. Krpice. Pantalone. Koje će pristajati ovom momku i naterati sve žene Tenesija da se zacopaju u njega širom naše Kamberlandske oblasti.”

Dil je skrenuo pogled. „Lidija, a da se za početak usredredimo samo na taj deo gde će mi odeća pristajati”, procedio je kroz zube.

Devojka je zinula, u čudu. „Moji su me zamalo krstili Lidija. Ali su se odlučili za Ejpril.”

„U vašim smo rukama, gospođice Ejpril”, rekla je Lidija. „Vidim da imate izvrsnu, odlično očuvanu ponudu.”

Dil je ulazio i izlazio iz kabine za presvlačenje, dok je Travis sedeo na nekoj rasklimatanoj drvenoj stolici, potpuno zanet knjigom. Lidiya je bila u svom elementu, retko kada toliko srećna kao kada bi oblačila Dila, koji je bio njen lični, dobrotvorni modni projekat.

Pružila je Dilu još jednu košulju. „Treba da nam puste neku muziku za isprobavanje odeće, *Let's Hear It for the Boy**, ili tako neku pesmu. Pa da ti u nekom trenutku izađeš iz kabine u kostimu gorile ili nešto tome slično, a ja odmah potvrdno klimnem glavom.”

Dil je obukao košulju, zakopčao je, pa se pogledao u ogledalu. „Gledaš previše filmova iz osamdesetih.”

Na kraju su skupili čitavu gomilu košulja, farmerki, jaknu od teksasa postavljenu ovčijim krznom i par čizama.

„Volim da kupujem starinsku odeću s tobom, Dile. Imaš telo rok zvezde sedamdesetih. Sve ti dobro stoji.” *Dobro upamti: kad odeš na fakultet, mogući momci trebalo bi da imaju telo kao Dil. Takvo telo je najzabavnije za oblačenje. Doduše, verovatno bi bilo najzabavnije i za... nema veze za šta, za oblačenje je svakako zabavno.*

„Nemam novca za sve ovo”, rekao je Dil tiho.

Lidiya ga potapša po obrazu. „Samo polako.”

Ejpril im je sve sabrala. Trideset dolara za tri košulje. Trideset dolara za jaknu. Četrdeset dolara za čizme. Dva-
deset dolara za dva para farmerki. Ukupno – sto dvadeset dolara.

Lidiya se nalaktila na pult. „Dobro, Ejpril. Evo kako ćemo. Volela bih da nam sve ovo prodaš za pedeset dolara, a ja ću se potruditi da ti se isplati.”

Ejpril je saosećajno nakrivila glavu. „Oh, dušo. Kad bih samo mogla. Može ovako? Pristanem na sto, po prijateljskoj ceni, jer bih baš volela da smo najbolje drugarice.”

Lidiya se nagnula preko pulta pokazujući njen laptop. „Mogu li?”

* Pesma Denis Vilijams iz filma „Footloose”, koji je bio veliki hit osamdesetih. (Prim. prev.)

„Samo izvoli.”

Ukucala je *Dolivud* u pretraživač, pa je sačekala da joj izbaci traženo. Okrenula je računar prema Ejpril.

„Jesi li ikada bila ovde?”

Ejpril zaškilji očima u ekran. „Da... izgleda mi nekako poznato. Poprilično sam sigurna da jesam. Da nisu ovde imali onaj članak o najboljim prodavnicama starinske garderobe u Tenesiju?”

„Aha.”

Ejpril je nastavila da pregleda stranicu. „Jeste, posetila sam blog i ranije. Baš je dobar bio taj članak.”

„Hvala.”

„Čekaj, ti si ga napisala?”

„I taj, i svaki drugi članak na *Dolivudu*. To je moja stranica.”

Ejpril se blago zabezegnula. „Ne zezaj. Ozbiljno?”

„Aha.”

„Ali, koliko imaš... Možda osamnaest?”

„Sedamnaest.”

„Eee, gde si bila kad sam ja išla u srednju školu!”

„U Forestvilu, sanjajući da budem kao ti. Kako se reklamirate?”

„Uglavnom nas drugi preporučuju. Nemam baš neki budžet za marketing. Tu i tamo pustim poneki reklamni oglas u *Sceni Nešvila* kad dobro zaradim u toku meseca.”

„Šta kažeš da istaknem reklamu za tvoju radnju na *Dolivudu*, a da nam ti srežeš cenu za sve ovo?”

Ejpril je razmislila nekoliko sekundi dobujući prstima po pultu. „Pa, ne znam.”

Lidija je izvadila telefon i počela da kucka po njemu dok se Ejpril premišljala. Spustila je telefon na pult, pa se odmakla i prekrstila ruke, široko se osmehujući. Telefon počeo da zuji i pišti.

„Šta bi? Šta si uradila?” upitala je Ejpril.

„Mali nagoveštaj. Jesi li na *Tviteru*?”

„Imam nalog za radnju.”

„Tvitovala sam svojim pratiocima, kojih ima 102.678, da se trenutno nalazim u najboljoj prodavnici starinske odeće u čitavom Tenesiju i da treba da dođu da je provere.”

„Auu. Hvala ti, ne znam...”

Lidija je podigla prst, pa je opet uzela telefon. „Ček, ček. Da vidimo šta nam pristize. Evo, sedamdeset i pet sviđanja, pedeset i tri retvitovanja. *Hvala na savetu, sigurno ću ih proveriti... Uvek verujem tvom ukusu... Moram da skoknem do Nešvila, možda bismo mogle zajedno u kupovinu...*

„Šta ako...”

Lidija je ponovo podigla prst. „Uuuu, ovaj je baš dobar. Od Sandre Čen Libovic. Možda ti njeno ime ne zvuči poznato, ali ona je jedan od urednika posebnih priloga u *Kosmopolitanu*. Da vidimo šta nam ona kaže: *Sjajan savet, evo baš sad radim na članku o Nešvilu. Hvala ti! Dakle, moguće je da ćeš završiti na stranicama Kosmopolitana. Ubeđena?*”

Ejpril načas pogleda Lidiju pre nego što je digla obe ruke u vazduh i nasmejala se. „Oh, dobro. Pobedila si.”

„Pobedile smo.”

„Znači, ti si sigurno najveća faca među devojkama u školi, jelda?”

Lidija se nasmejala. Dil i Travis joj se pridružiše. „Oh, zaboga. Jeste, jesam najveća faca. Ali da li sam najpopularnija? Pa, recimo da biti poznat na internetu ne ostavlja neki naročit utisak na druge učenike.”

„Moglo bi se čak reći da ostavlja negativan utisak”, reče Dil.

„Eto, sam je rekao. Nećeš ostaviti neki naročit utisak među srednjoškolcima ako si žensko koje, kako bih rekla, glasno iznosi mišljenje o svemu.”

„E pa na mene si ostavila utisak”, rekla je Ejpril.

„Super. Nego, dok ti ne izdaš račun mom drugu, ja ću da smislim kako na najbolji način potrošiti trista dolara u tvojoj radnji.”

„A ti?” obratila se Ejpril Travisu. „Nisam sigurna da imamo mnogo odeće koja bi pristajala nekome ko je toliko visok, ali nikad se ne zna.”

Zacrvenivši se, Travis je pogleda uz sramežljiv osmeh. „Neka hvala, gospodo. Uglavnom nosim jedno te isto svakoga dana da bih mogao da razmišljam o drugim stvarima.”

Ejpril i Lidija su se pogledale. Lidija je zavrtila glavom. Na Ejprilinom licu videlo se da ju je shvatila.

• • •

Lidiji nije uopšte bio problem da potroši svoj džeparac za odeću. Pre nego što su krenuli, naterala je Dila da napravi pedesetak slika na kojima nosi tek kupljenu odeću u raznoraznim kombinacijama. I onda ga je još naterala da napravi i dvadesetak slika s njom i Ejpril. Ona i Ejpril razmenile su brojeve telefona i obećale jedna drugoj da će ostati u kontaktu.

Počeli su da se znoje gotovo istog trenutka kad su izašli iz radnje. Napolju je bilo bar trideset i pet stepeni. S neba je upeklo kasno popodnevno sunce. Pesma zrikavaca dobovala je oko njih poput otkucaja srca na ultrazvuku.

Lidija im je dala znak da se okupe oko nje. „Hajde da se i zajedno slikamo. Ipak je ovo naša poslednja kupovina školskih potrepština u Nešvilu.”

Dil se usiljeno nasmešio. „Ma daj, brate, možeš ti i bolje od toga”, rekla je. Ponovo je pokušao. Ništa bolje.

„Nego, Lidija, a da me nekoliko puta slikaš s mojim štapom?”

Lidija je bila ushićena dobrom cenom koju je izdejstvovala za Dila, odećom koju je pronašla za sebe i novom starijom drugaricom s mnogo stila. Ali ipak je odglumila da je mrzi da ga slika, čisto da ostane dosledna. „Dobro, hajde. Važi. Deder, donesite svoj štap, vrli gospodine.”

Travis je odmah šmugnuo do kola da ga donese. Vrativši se, zauzeo je ozbiljan, zamišljen stav. „Može.”

Lidija ga je slikala nekoliko puta. Travis je sve vreme menjao poze: oslanjao se o štap, držao ga je u položaju za napad. „Gledaj da mi se vidi i zmajeva ogrlica.”

„Brate, nisam ti ja tamo neka početnica kad je u pitanju isticanje slatkih modnih dodataka na slikama.”

Kad je završila, Travis je prišao da pogleda šta je uradila, lica ozarenog širokim, detinjim osmehom. Osećao se na znoj i buđavi miris odeće koja je predugo ostavljena u veš-mašini pre nego što je prebačena u mašinu za sušenje veša.

„Na ovima baš dobro izgledam”, šapnuo je. „Kao Rajnar Severotok iz Krvoloma.”

Dil je izvio vrat da i on priviri. „Ooo, ma pljunuti Rajnar Severotok.” Njegovo zadirkivanje ipak je zaobišlo Travisove uši.

Lidija je zatapšala. „Gospodo, gladna sam. Hajdemo do Panere.”

„Panera je previše otmena. Ja bih do Kristal”, rekao je Travis.

„Pod A, kaže se do Kristala, jer ti to nije žensko ime. I pod B, ne, nikako.”

„Ma daj, ti možeš da biraš šta ćemo usput slušati.”

„Imaš Kristal i u Forestvilu. Paneru nemaš. Nismo došli čak ovamo da bismo jeli u šugavom Kristalu i dobili isti proliv koji bismo dobili i u Forestvilu.”

„Onda neka Dil odluči. Neka on reši.”

Dil je sve vreme zurio negde u daljinu. „Ni...nisam gladan. Ješću kod kuće.”

„Nema veze”, reče Travis. „Ipak možeš da glasaš.”

„Glas za Kristal ti je glas za pešačenje do kuće”, rekla je Lidija.

„Onda glasam za Paneru”, rekao je Dil, uz mnogo iskreniji osmeh.

Na kraju su svratili i do Kristala, da uzmu nešto za Trvisa.